

CASPER WERD ‘ONVERWACHTS’ OPGEPAKT VOOR EEN OVERVAL

‘Een stomme fout, dat was het. Ik had nochtans alles’

‘I love my zwijgrecht’ en ‘onkruid vergaat niet’, bloklettert Caspers muur. Daarnaast een poster van een rondborstige dame in een weinig verhullend lingersetje. Of hoe de cel van een 22-jarig bendelid eruit kan zien.

“Rot op man! Teringlijder! Krijg de klere!” Casper maakt tijdens ons gesprek al snel duidelijk dat hij het geluistervink van een collega-gevangene niet op prijs stelt. De jongeman in kwestie druipt na lang aarzelen af. Scheldtirades zijn hier dagelijkse kost, zoveel is duidelijk. Casper zucht en glimlacht dan weer: “Goed, waar waren we?”

We schrijven 18 juli 2005. De uitbaatster van een krantenwinkeltje zit televisie te kijken in haar kiosk in het Duitse Herzogenrath als er ineens twee mannen binnenstormen. “Überfall”, roepen ze. Een van hen zwaait met een vuurwapen en grijpt haar meteen bij de keel. De tweede graait in de kassa. Het tweetal maakt deel uit van de plaatselijk beruchte bende van Heilust, die zich in wisselende samenstelling bezondigt aan strooptochten langs woningen, scholen, cafés, voetbalkantines en ziekenhuizen. De buit was die dag niet meteen om over naar huis te schrijven. Maar goed, niemand raakte gewond en geen flik die hen ooit op het spoor zou komen. Althans, dat dachten Casper en zijn rechterhand toen. Dat er wel eens camera’s in de kiosk konden hangen die elke beweging feilloos geregistreerd hadden, dat ging aan hen voorbij.

Het zou nog maanden duren vooraleer de politie een krimp gaf. Tot 6 december. Casper is als eerste aan de beurt. Klokslag 11 uur omsingelen dertien agenten plots zijn bed, alsof ze uit het niets komen. “Met vijf donkere Golfjes waren ze naar mijn huis gereden”, herinnert Casper zich, terwijl hij zijn hoofd schudt. “Je kunt je wel voorstellen dat ik compleet verrast was. Ik lag nog in bed en had alleen maar mijn onderbroek aan. Met hun wapens op mijn gezicht gericht stonden ze in mijn slaapkamer. Echt geschift. Stel je voor dat mijn vriendin toen naast me had gelegen.” Voor Casper het goed en wel beseft, voelt hij de staalkoude handboeien in zijn polsen prikken. Zijn compagnon, die tijdens de feiten het wapen had vastgehouden, wordt later die dag opgepakt. De twee heren delen nu dezelfde gevangenisvleugel.

“Die overval was echt gekkenwerk”, vertelt Casper. “Of ik spijt heb? Eerlijk gezegd, na enkele seconden, nog geen minuut nadat we die winkel binnengestormd waren, had ik al spijt. Vanaf het moment dat we onbezonnen “Überfall” riepen, eigenlijk.

“Hadden we alles op voorhand maar beter gepland, heb ik vaak gedacht. We dachten dat de pakkans sowieso kleiner was als we die overval over de grens zouden plegen. Ik had er geen benul van dat de Nederlandse en Duitse politie zo goed samenwerkten.”

Of hij iets spaart, hier in de gevangenis? “Ik hou alles bij wat met mijn strafdossier te maken heeft. Alle verslagen, krantenartikels, noem maar op. Ik wil weten wat anderen over me gezegd hebben”, vertelt Casper, die er - zoals zijn celmuur aangeeft - zelf nog altijd het zwijgen toe doet. “Maar het is wel moeilijk om dat zwijgrecht vol te houden”, zegt hij nog. “Of je bekent, of ze moeten maar met hardere bewijzen voor de dag komen.”

Maar in de gevangenis spaar je ook voor een groot stuk jezelf, bedenkt Casper wat later. “Het klinkt misschien raar, maar hier word je gezond. Je leeft regelmatiger, eet en slaapt op vaste tijdstippen. Je gaat ook niet uit tot ’s ochtends vroeg, drinkt geen alcohol en neemt geen drugs. Pas op, ik zeg niet dat je hier niet aan drugs kunt geraken. Af en toe wordt er wel eens iets over het muurtje gedropt terwijl we buiten mogen ‘luchten’. Sommige gevangenen die voor hun straftijd nooit in aanraking kwamen met drugs, zijn er hier beginnen te nemen. Hoe zulke zaakjes financieel bezegeld worden? “Wel, hét betaalmiddel hier zijn telefoonkaarten. Dat is het geld binnen de gevangenis muren. Wie wil, kan er gouden zaken mee doen. (*lacht*) Fruit, eten, drugs. Alles wordt onderling omgeruild voor telefoonkaarten. Zelf gebruik ik ze alleen om te bellen.”

Drugs hoeft Casper niet. Een extra pot choco evenmin. “Normaal gezien sport ik veel. Ik doe ook aan motorcross. (*wijst naar zijn armspieren*) Maar sinds ik vastzit, ben ik al 7 kilo bijgekomen. Je eet hier goed, maar kunt weinig energie kwijt. Die lichaamsbeweging mis ik wel. Dat ene uurtje per dag dat we mogen luchten, daar snak ik altijd naar. Sommigen blijven dan liever op hun cel, om televisie te kijken bijvoorbeeld. Maar ik moet dan echt naar buiten, weer of geen weer. Wandelen en lopen, dat is alles wat ik dan wil.

“Iedere dag achter die gesloten deur, daar word je niet goed van. Je hebt ook het gevoel dat je in een soort van *Big Brother*-huis zit. Overall hangen er camera’s, behalve op de cel.”

Of hij kan begrijpen dat een medegevangene het leven tussen vier muren als ‘gezellig’ omschreef? “Mensen die buiten niets hebben, vinden het hier inderdaad best wel gezellig. Maar ik ben liever buiten. Ik wil echt niet nog een Kerst hier doorbrengen.

“Niet dat er buiten veel op me wacht. Ik ben eigenlijk ook alles kwijt. Ik had nochtans een mooi leven opgebouwd. Ik had een eigen stek, een auto en een vriendin. Maar dan kom je in geldnood en doe je stomme dingen”, zucht Casper, wiens vader overleden is en moeder in de Verenigde Staten woont. “Gelukkig is mijn oma er nog, de schat. Zij komt me iedere vrijdag bezoeken. Mijn halfbroertje komt ook geregeld langs. Zodra ik hier weg ben, ga ik met hem samenwonen. Hij woont nu bij zijn vader, maar die twee schieten niet zo goed op, hoor ik.” Dat hij nu misschien ook nog zijn job als kabelboommonteur zal verliezen, is voor Casper de ultieme nachtmerrie. “Nu en dan komen er enkele collega’s op bezoek. Maar hoe langer ik vastzit, hoe minder kans dat ik mijn job kan houden. Ze hadden me nochtans beloofd dat ik tegen nu wel al vrij zou zijn, met een enkelbandje weliswaar. Dan zou ik tenminste kunnen werken. Ze beloven en beloven, maar veel heb ik er nog niet van gezien. Al die valse hoop kan me echt woest maken (*geïrriteerd*).

Of hij bang is dat zijn crimineel verleden hem parten zal spelen als hij weer vrij is? “Dat ik hier nu zit, zal me nog lang achtervolgen, denk ik. Mensen bekijken je anders. Nochtans zou ik geen vlieg kwaad doen. Ik heb ook nog nooit iemand kwaad gedaan, ook niet die vrouw in de krantenwinkel.” En dat wapen tegen haar slaap dan? “Dat was ik niet, dat was mijn kameraad. Ik hield me bezig met de kassa. Ja, je kunt toch niet alles doen? (*ernstig*)”

Een korte rondleiding op zijn cel later staken we ons gesprek. De cipier komt ons vertellen dat het lughtuurtje begonnen is. Een babbel voor een kunstproject of een uur lang de buitenlucht proeven? Caspers keuze is snel gemaakt. “Sorry, hoor”, verontschuldigt hij zich nog. “Maar ik moét gaan.”

‘Enkele seconden nadat we de krantenwinkel binnengestormd waren had ik al spijt. Vanaf het moment dat we onbezonnen ‘Überfall’ riepen’

‘Ik hou alles bij wat met mijn strafdossier te maken heeft. Alle verslagen, krantenartikels, noem maar op. Ik wil weten wat anderen over me gezegd hebben’